

БЛАГОВѢСТИЙ

РОЧНИКЪ XI.
РѢКЪ 1931.

ЧИСЛО 1.
ЯНУАРЬ

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО, РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДѢ, УЛ. РАКОВЦІ Ч. 54.

ДО НАШИХЪ ПРЕДПЛАТНИКОВЪ.

Въ попередномъ числѣ „Благовѣстника“ мы
іаслали кождому чекъ и рахунокъ, сколько кто
довженъ. Многіи уже выровнали свои рештан-
дїи, а имъ за тое щиро дякуеме. Деяки однакъ
предплатники обстали еще довжными, длятого
просиме ихъ, чтобы изволили намъ свой довгъ
платити.

Администрація „БЛАГОВѢСТИКА.“

Въ нашомъ Выдавництвѣ можно купити:
АПОСТОЛЫ И ЕУАНГЕЛІА на праздники сѣчня греко-
адолїскїх Церквѣ въ маломъ форматѣ,

Оправлений въ повполотно 20 Кч, зъ почтою 21·50 Кч.

**Уже вийшла книга за якою отъ довшого
часу многіи люди звѣдують:**

ПРОСТОПѢНІЕ

о преданію иноковъ Чина св. Василія Великого области
Карпаторускои, на ирмологійніи ноты списавъ о. Іоакимъ
Хома протоігуменъ ЧСВВ.

Книга сія содержить все, что спѣвается отмѣнно,
иъ ирмологіонъ. Книга въ 4⁰, стор. 182, на добромъ
запери безъ переплету стоить 120 Кч. уже въ портомъ;
принленный въ полотно 136 Кч., въ повкому 145 Кч.,
въ кому 180 Кч. уже въ портомъ.

Накладъ книги есть дуже маленький тому кто хоче
ую книгу приобрѣсти, наї спѣшился забештельовать себѣ.

ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛЯ ВЕЛ.
ВЪ УЖГОРОДЪ

БЛАГОВѢСТИНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА
ДЛЯ ПÔДКАРПАТСКИХЪ
РУСИНОВЪ

РОЧНИКЪ XI. — РÔКЪ 1931

РЕДАКТОРЪ: О. ЙОАКИМЪ ХОМА ЧСВВ

Шедше къ міръ вѣсъ, проповѣдните єгліє
всей твари. Іже вѣръ иметъ и креститса,
спасенъ будетъ: а іже не иметъ вѣры,
осуждены будетъ.

(Марко XVI. 15. 16.)

КНИГОПЕЧАТНЯ ОО. ВАСИЛІЯНЪ ВЪ УЖГОРОДЪ

Богъ приходить!..

Словитъ сномъ поснули Вифлеемцу
Навколо всюды мовкне все эжитя —
За Вифлеемомъ у малой стаенци
На свѣтъ приходить Божое Дѣтия.

Грѣшна земля не чуе и не знає,
Це Богъ Всевышній сходить изъ небесъ;—
Вони въ ірпахъ своихъ лежисть дръмає
А зъ ней Ізраиль и міръ увесъ.

Не знає свѣтъ, не знають ірпинъ люде.
Цо все зближися ихъ спасеня часъ; —
„Гей станьтеразъ зъ ірпахъ, бо позно буде,
Се Богъ зъ прощенемъ іде до Васъ!...“

— — —

Зъ Христовымъ Рѣздвомъ.

Ци є таке христіянске серце, щобы не радѣло, коли на соннѣмъ небѣ блимне перша зѣрка, звѣщаючи святый вечеръ. Та якъ жежъ не радѣти людскому серцу изъ хвилѣ свого спасеня. Бо чижъ не радується чоловѣкъ изъ той хвилѣ, коли потопаючи въ глубокой водѣ, выратувався чудеснымъ способомъ? Чи не радується чоловѣкъ изъ той хвилѣ, коли вже конаючи на постелѣ, нагло выздоровѣвъ и ставъ изъ ложа болѣвъ повный свѣжихъ силъ, готовый до працѣ?

Такимъ то потопаючимъ въ морю грѣховъ и нужды бувъ людской рѣдъ, заки ему засіяло сонце спасеня. Такимъ недужимъ, конаючимъ бувъ людской рѣдъ, заки прийшовъ Божий лѣкарь, Исусъ Христосъ и своею наукою та ласкою уздоровивъ его.

Тому и радується людской рѣдъ, що вже не мусить загибати на вѣки, бо Христосъ показавъ ему дорогу житя. Наука Его, се наше спасеня и нашъ животъ и хто євъ вѣрно держить, той не загине, а буде жити на вѣки.

Ту его науку святу и чисту буде Вамъ, дорогѣ читацѣ, голосити „БЛАГОВѢСТНИКЪ“. Вже минула десятка роковъ, вѣнъ вѣрно сокотить євъ у Вашихъ серцяхъ. Але не лише вѣнъ сокотить ту науку въ серцяхъ тыхъ, що євъ мають, вѣнъ несе такожъ свѣтло Христовоѣ науки и до тыхъ сердецъ, що евъ не мають, або що євъ стратили. И не одну душу, що вже потопала въ морю загибелѣ, вѣнъ своїми поученями привѣвъ на берегъ спасеня.

БЛАГОВѢСТНИКЪ хоче и буде продовжати ту працю Ісуса Христа. Христосъ прийшовъ на свѣтъ голосити правдиву науку, познаня Бога и любовь до Бога, прийшовъ спасати й освячувати людскѣ душѣ.

Ту саму мѣсію буде виконувати БЛАГОВѢСТНИКЪ; вѣнъ хоче голосити и поширити межи людьми Христовѣ науки, Христовѣ правди, хоче умамъ людскимъ дати познати Господа Бога, хоче, щобы людскѣ серця запалилися горячою, правдивою и живою любовю до Г. Бога. Вѣнъ хоче, щобы людскѣ душѣ достигнули спасеня, щобы освятили себе.

Тому бажає БЛАГОВѢСТИНИКЪ загостити до кождоѣ хижѣ, хоче, щобы его мала кожда рука, щобы его читали великѣ и малѣ, старцѣ и дѣточки, мужѣ и молодцѣ. Но въ той его працѣ треба, щобы читачѣ помагали ему въ его стремлѣняхъ. Треба, щобы дорогѣ читачѣ ширили его, давали его читати другимъ, приєднували новыхъ предплатниковъ. Тогда лише наука Христова зацвите на нашей землицѣ, зможе дати плоды, такъ якъ лише добре оброблена и засѣяна нива може дати буйне зерно.

Боже Провидѣння.

Дѣялося се въ великому городѣ. Надходивъ святый "вечеръ". Въ убогой комнатѣ на постелѣ лежала хвора мати. Не було дома, нѣ що ъсти, нѣ за що купити лѣківъ. Коло мамы сидѣвъ малый хлопчина. Бувъ выснаженый недолею и голодомъ, однакъ мавъ серце повне любови до Бога и своеї матери. Знавъ вонъ, що въ той бѣдѣ не є де глядати помочи, лише въ Господа Бога. Въ простотѣ свого серця написавъ вонъ листа до маленького Ісуса. Розповѣвъ въ тѣмъ листѣ, яка нужда панує въ ихъ хижи, який голодъ они мусять терпѣти, а мама не годна заробити, бо лежить дуже хвора, а святый вечеръ — свято малыхъ дѣтей зближається. Въ нему просивъ вонъ помочи одъ Дѣтятка Ісусъ. Опосла занѣсь вонъ листъ до церкви и хотѣвъ кинути єго до буксы. Спаситель не лишивъ невинного хлопчика безъ своеї опѣки, але зарядивъ у своимъ провидѣнню такъ, що тогды якразъ находилася въ церквѣ одна богата и заразомъ побожна панѣ. Она приступила до дѣтины и зазвѣдалася, що хоче робити изъ тымъ листомъ. Хлопчикъ розповѣвъ ѿй усе, а она сказала єму: дай лише менѣ дѣтинко листъ, я вже буду нимъ журитися.

Вечеромъ ввѣйшовъ до убогої хатини хлопчика одинъ чоловѣкъ, пссучи великий кошаръ повный всякого печива, одежи для хлопчика и его матери, якъ такожъ и грошѣ для хворої матери, ѹдобы мала чимъ заплатити лѣкаря и купити лѣківъ. Такъ то заоїкоанія малый Ісусъ листомъ малого хлопчины.

СОТВОРЕНЯ СВѢТА

Шестий день сотвореня свѣта.

ІІ рік Пара-гетлерівк членіка по скрив нашимъ и по подекю: и да онада гра рицами маревими, и штицами пакенкими, (и звѣрими,)

и скотами, и всю землю, и всѣми гады пресмыкаючимися по земли.

И созда Богъ человѣка, перстъ (земѣ) ѿ земли, и вдънъ въ лице его дыханїе жизни: и бысть человѣкъ въ дышѣ жизни.

До теперь мы, видѣли якъ то Г. Богъ сотворювавъ небо, землю, ростины и звѣрята. Але для кого то Богъ сотворивъ те все? Для кого те небо изъ своїмъ яснымъ сонцемъ, чудовымъ мѣсяцемъ и чаровными, величеными зорями? Сонце освѣчує землю, алежъ она слѣпа и не потребує свѣтла. Для кого тѣ воды въ рѣкахъ и моряхъ, для кого те велике множество рыбъ? Для кого та простора земля зъ всѣми своїми превеликими богатствами и плодами? Підъ впливомъ тепла, дожжу и росы, буде дозрѣвати настїня, поле вкрайєтся зерномъ и овочами. Але все те буде страчене, бо не є того, кто зѣбравъ бы то зерно, тѣ овочи и ихъ споживъ. Земля буде годувати множество звѣрятъ, але они не мають жадної цѣли, бо не є пана который уживъ бы ихъ для свого добра. Конь и волъ — мають велику силу, до перевоженя товарівъ, але не є того, кто запрягавъ бы ихъ. Надармо вовця носить свою густу вояну, надармо коровы, вовцѣ и козы мають молоко, — не є кому выдоѣти и выпити. Земля урожайна, много хосна може принести, але не є такого, хто бы є обробивъ. Лѣсы дають дерево, земля глину и камъни, але то все на ничъ не придастъся, бо нема того, хто будовавъ дому и стодолы.

Було вже майно та не було ще газды. И щожъ робить Богъ? Коли глянувъ на дѣло рукъ Своїхъ и видѣвъ, що все добре було, тогди роздумувавъ якбы радився Самого Себе и сказавъ: Створимъ человѣка на Образѣ и подобїї наше. Якъ то, чому то на сотвореня неба и землѣ выстарчало сказати „най станеся“, а щоби сотворити чоловѣка, Богъ ажъ нараджуєся? Се тому, бо всѣ попереднѣ сотворення були невольниками, були піддаными слугами, а теперь Богъ мавъ сотворити самого царя, который володѣвби надъ усѣми сотвореннями. Г. Богъ каже: створимъ человѣка. Але до кого Вѣнъ се каже? Тажъ лише одинъ Богъ є! Се каже Отець небесный до Свого Единородного Сына и до св. Духа, который походить одѣ Отця и Сына и є Імъ рбвний. Тутъ первый разъ обявляєся Пресв. Тройця, а слово „створѣмъ“ є великимъ доказомъ того що Богъ не є лише въ однѣй особѣ, але въ бѣльше особахъ, въ трохъ якъ учить насъ катехизмъ.

Теперь подивѣмся, якъ щедро Господь вывѣнувавъ якъ найкрасше и найсозершеннѣйше сотвореня землѣ — чоловѣка. Чоловѣкъ, яко царь усѣхъ сотворенъ, повиненъ бувъ перевищати всѣхъ своїми дарами и красою. И се якразъ доставъ вонъ одѣ Г. Бога. Красою свого тѣла и дарами своеї душѣ стоять вонъ вище понадъ усѣми сотвореннями. Сама єго постава показує єго вищість. Бо всѣ звѣрята мають поставу похилену до землѣ и майже ничъ не видять кромѣ землї. Лише чоловѣкъ має поставу присту, очи звернені до неба, чимъ показує, що вонъ зъ неба походить и до неба прямує. Придивѣмся самой будовѣ людскаго тѣла, якъ то все гарно и розумно Богъ сотворивъ.

Скелетъ цѣлоѣ будовы людскаго тѣла творять кости, котрѣ є збудованѣ зѣ твердоѣ, збитоѣ массы. Они є якбы руштованя для мягкихъ частей тѣла: котрѣ на костяхъ спираються. Кромѣ того кости захороняють одѣ ушкодженя нѣжнѣ, а дуже важнѣ орудя людскаго тѣла, якъ мозокъ, стрыжъ хребетныи, легкъ, серце и т. д. Найсильнѣйшѣ кости є въ ногахъ, бо на нихъ має спочивати тягарь цѣлого тѣла. Великою невыгодою булы для насъ, колибы тѣ кости були одностайнѣ и нерухомѣ. Але и тутъ Боже провѣдѣня подбalo, щобы чоловѣкъ мôгъ свободно и легко рухатися, тому кости такъ створивъ, що они складаються зъ пару частей, сполученыхъ зъ собою, такъ, що въ потребѣ могутъ згинатися и выпростовуватися.

До костей приростають мязы, котрѣ якбы якѣ пружины порушають тѣло. Помѣжъ мязами разходяться тонесенькѣ волокна, такъ званѣ нервы, черезъ котрѣ розумъ якбы приказує мязамъ, якѣ рухи мають они выполнити. Побѣчъ першихъ нервовъ, тягнуться другъ пары нервовъ, котрѣ звѣщають нашему розумови, що дѣєся на зовнѣ тѣла. Кровь, которая оживляє цѣле тѣло, тонесенькими рурочками — жилами разводиться по цѣломъ тѣлѣ, оживляє кожду и найменьшу частину. Г. Богъ надѣливъ чоловѣка пятьма змыслами, котрѣ незвѣчайно великѣ прислуги роблять чоловѣкови. При помочи тыхъ змысловъ мы познаемо, що дѣєся поза нами, що є для насъ хосенне, а що шкодливе.

Найголовнѣйшимъ зовнѣшнимъ змисломъ є око. Оно має видѣць кулѣ, на верху має тверду, прозору оболону. Підъ тою прозорою оболоною є плоский кружочекъ, который у рѣжныхъ людей має рѣжну краску. По серединѣ того плоского кружка находится малый чорный кружочекъ, который называется зѣницею, або чоловѣчкомъ. Коли мы дивимося на ясне свѣтло, тогды бѣльший — кружокъ плоский звужуєся, а зѣница стає дуже маленька; коли дивимося въ темноту, тогды оба кружки збѣльшуються. Заразъ за плоскимъ кружкомъ є кристальна сочка. Она зменшає лучъ, котрѣ вѣдь предмету приходять до нашего ока. Тѣ померененѣ лучъ падуть на задню стѣну очної галки, на „жовте пятно“ и образъ въ оцѣ тогды є оберненый горѣ ногами. Але мы и образъ видимо просто бо нервы, котрѣ доходятъ до нашего мозку свѣдомости въ дорозѣ перехрещуютися.

Око є дуже важне для насъ. Окомъ мы видимо все, що є поза нами, видимо всѣ небезпеки, котрѣ загрожують нашему житию якъ пропасти, шкодливѣ звѣрята, ростины, видимо и то, безъ чого, мы не могли бы жити, якъ кормъ. А тому, що око є для насъ такъ дуже потребне, а заразомъ такъ нѣжне, то Г. Богъ подбавъ, щобы то око палежно захоронити. И такъ око є досить глубоко скрыте въ головѣ, л чоло, якбы дахъ надъ нимъ. Бровы не допускають до ока соленый путь, который мавбы очамъ пошкодити. Повѣки зъ великою скоростю а напѣть несвѣдомо замыкаються, коли окви грохитъ якесь небезпека, напр. велике свѣтло, порохъ, муха и проч. Малк полоски на повѣкахъ охороняють око вѣдь пороху. Слезы и очи слизь не допускають до тертя ока, коли його часто отвираємо и ямывємо. Отъ, такъ то премудро устроївъ Богъ наше око. Інчого нема тамъ неногрѣбного и все має свою мету.

Мудро вѣдповѣвъ.

Одинъ графъ замовивъ собѣ колись обѣдъ въ гостинницѣ. Передъ ъдою, по своему звычаю перехрестився и молився. При сусѣднѣмъ столѣ сидяче товариство почало зъ него посмѣватися. Графъ, котрого сусѣды не спознали, пообѣдавши, знова помолився, а коли прїшовъ его слуга, позвѣдався его: „Иване, ци ъли конѣ?“ „ъли, достойный пане!“

— „А ци молилися передъ ъдою и по ъдѣ?“ Слуга здивовано подивився на свого пана. Панъ чекавъ на вѣдповѣдь, але коли слуга нѣчо не вѣдповѣдавъ, каже панъ поважно: „На моѣ вопросы ты маешь вѣдповѣдати; молилися конѣ передъ ъдою и по ъдѣ, ци нѣ?!“

— „Та, та... достойный пане, нерозумнѣ звѣрята не звѣкли молитися.“

Такъ мудро вѣдповѣвъ слуга своему панови, а властиво тымъ сусѣдамъ котрѣ насмѣвалися зъ его пана.

Ангель.

Красноѣ весняноѣ ночи, якъ природа спала ще молодымъ сномъ генъ въ надзоряннѣй краинѣ выбранцѣ небесъ славили велике торжество. И проте звѣзды на синьому небѣ, сияли въ ту тиху нôчъ якбы дияманты въ царскомъ вѣнцѣ. Бо цѣлый всесвѣтъ подѣлявъ величаву хвилю небесныхъ мешканцѣвъ.

Довкола престола Господа славы стояли чины ангелскѣ, а дальше мѣстилися прочѣ угодники Божѣ, пророки, исповѣдники и святѣ мученики увѣнчанѣ пальмою побѣды. А цѣле небо спѣвало величавый псаломъ: Свѧть, свѧть, свѧть Господь Саваоѳ“. И милосердне лице Господа сияло блескомъ сходячого сонця, а зъ него лилось золоте промѣнѧ до просторовъ небесної краины.

Славили нынѣ велике, а такожъ рѣдке торжество. По довгому часѣ витали зновъ въ притворѣ надзорянної краины душу праведника, що розлучився зъ долиною слезъ, поєданый изъ Богомъ и людьми, безъ найменшого грѣховного тягару. И теперь клячавъ передъ престоломъ Найвышшого и зъ глубини душѣ найсердечнѣйше дякувавъ Богу за безконечну ласку, що мôгъ глядѣти въ Его святе лице. А опять прїшовъ передъ престоломъ Соторителя и кланявся Всемилостивому Творцу небесъ и землѣ. Зъ нимъ радовалося цѣле небо и непрогляднѣ ряды святихъ угодниковъ и угодницъ Божихъ.

Не радовався лише той ангель, що ходивъ въ посольствѣ на землю по душу праведника. Величне его лице засіяло глубокимъ смуткомъ и зъ устъ его мѣсто божественныхъ гимнівъ выхоплювалися глубокѣ зотханя.

Господь прошивъ душу его всевѣдучимъ окомъ и знакомъ руки покликавъ ангела передъ свѣй престолъ. Приклакнувъ ангель передъ престоломъ Бога правды, добра и красы и по величавыхъ

теремахъ небесъ загомонъвъ голосъ Всевышнього: „Чому ты такий сумный, коли цѣла краина небесна веселиться?“

Поклонився ангель до землѣ и такъ промовивъ: „Прости Всемогучий, Вѣчный и Милосердный Боже, що не подѣляю загальної радости.“

Коли Ты пославъ мене по душу нынѣшнього выбранця, поспѣшивъ я выполнити Твой розказъ. И прийшовъ я, коли вмираючий розлучався зъ своею родиною. Я видѣвъ якъ тяжко було єму лишати своє малѣ дѣти, якъ дрожавъ зъ боязни, хто буде ихъ живити, плекати и хоронити. Пять малыхъ сиротъ въ голой хижѣ, обезсильна мати, нигде и кусника поживы и тому въ блеску небесної славы згадую болючо, сколько тамъ на землѣ нужды, горя, слезъ и роспуки!“

„Горе людске таке старе, якъ грѣхъ“ звенить достойный отвѣтъ Всевышнього Господа. „И поки буде на землѣ грѣхъ, не змениться горе; всяке зло, лише вѣдь грѣха походить. Своїмъ смуткомъ людей на вхоронишъ вѣдь горя!“

Склонивъ ангель голову и ставъ дальще говорити: „Не вхороню ихъ передъ смуткомъ, але я бы мѣгъ влекшили ихъ горе, коли бы я мѣгъ знизитися до нихъ и имъ помагати, ихъ учити, якъ мають творити Твою волю!“

„Зло на землѣ є таке велике, що колибы всѣ ангельскѣ чини злетѣли на землю, не выкорѣнять єго. Я посолавъ имъ учителівъ, пророковъ, щоби голосили имъ слово спасеня, а они ихъ камъновали, на хрестъ роспинали и палили. Що бы ты дѣявъ, одвѣчный гостю райского саду на землѣ повнѣй нужды и журбѣ, нещастя и грѣха?“

Впавъ ангель на свое лицѣ передъ престоломъ Найвысшого и просивъ дальще. „Пусти мене, Господи, лише на пробу, дозволь менѣ помагати нещаснимъ сиротамъ, вменшати людске горе. Я не можу радуватися зъ щасливими, коли люди терплять и страдають. Не буду нѣколи щасливый у Твоїй краинѣ сяева и славы, коли видѣти буду нещаснѣ сотвореня земнѣ, коли буду чути ихнѣ стоны. Охъ, прости и пусти мене бодай на часъ на службу нещаснимъ людямъ.“

Захмарилося ясне лицѣ Найвысшого, але коли глянувъ на ангела, що простягся покорно и ждавъ у підножа престола и на нынѣшнього выбранця, що припавъ такожъ на свое лицѣ зъ нѣмою просьбою за своimi бѣдными дѣточками, засияла ласкова усмѣшка на Єго достойнѣмъ лицѣ. Богъ давъ знакъ и вставъ ангель и выбранець.

„Иди“ — одозвався Всемогучий голосъ — „иди служити людямъ по твому бажаню, знай однакъ, що замкненї будуть для тебе райскѣ дверї, поки не дочекаешся плодовъ твоихъ зусиль!“

Припавъ ангель зъ подякою на лицѣ свое и слезами вдячности обливъ степенѣ престолу. И выбранець, а за нимъ всѣ ангельскѣ чини и ряды святихъ засіївали: „Святъ, святъ, святъ, Господь Саваоѳ! Повне небо и земля Твоєї славы!“

(Далѣ буде).

ІЗ ЖИТД СВАТЬХ

Заступникъ на мѣсяцъ Януаръ.

Преп. Отець нашъ Антоній Великий.

Преподобный отець Антоній родився въ Єгиптѣ 261-го року по Ісусу Хр. Родичи єго були великими богачами и по своїй смерти полишили єму великий маєтокъ. Разъ въ церквѣ почувъ вонь слова евангелія „коли хочешъ бути совершеннимъ, иди продай свое майно и иди вслѣдъ за мною“. Тими словами перенялася єго душа. Вонь продавъ свїй маєтокъ, а грошъ роздавъ убогимъ. Самъ пішовъ въ далеку пустыню и посвятивъ свое житї на розважаня Божихъ правдъ. Пробувши на пустыні близько 15 лѣтъ, перейшовъ вонь рѣку Ниль и поселився въ розвалинахъ якогось дому.

Цѣла околиця була заселена дикими звѣрями и майже безплодна. Тому вонь терпѣвъ велику нужду, холодъ и голодъ. До єго терпѣнья тѣлесныхъ причинилися и душевнѣ. На него находили грѣшнѣ мысли, якъ жаль, що продавъ свїй маєтокъ и роздавъ єго межи убогихъ, що черезъ то не може выгодно жити. Але св. Антоній водкидавъ вонь себѣ тѣ грѣшнѣ мысли и такъ переживъ 26 лѣтъ. Зъ початку вонь живъ самъ одинъ. Скоро однакъ рознеслася слава єго побожності и єго строгого житя. Тому люде що бажали жити въ христіянській святості, зверталися до него за порадою. Спершу вонь розмовлявъ зъ людьми черезъ малій отвбръ въ печерѣ, но коли уже зобралося більше людей, вонь явився середъ нихъ, дававъ имъ христіянські наставлення, отцвскъ рады, покрѣплявъ своїми науками слабодушнихъ и своими молитвами исцѣлявъ хворыхъ.

Въ томъ часѣ римский царь Діоклетіанъ дуже переслѣдовавъ христіянъ. Св. Антоній поспѣшивъ зъ деякамиъ своими учениками до города Александриї, де було велике гонення христіянъ, щоби помагати бѣднимъ переслѣданымъ. Хочь не допускали єго до вязниць, то вонь являвся на судѣ и боронивъ христіянъ передъ судіями зъ великою неустрасимостю. Така велика була єго смѣливость и мудрость, коли боронивъ невиннихъ христіянъ, що навѣть самъ судї дивовалися.

Вернувшись на пустынію св. Антоній зобравъ коло себе много учениковъ и оснувавъ монастиръ. Для монаховъ написавъ вонь краснѣ науки, зъ котрихъ до нашихъ часівъ дойшло двадцять. До него приходили зъ далекихъ сторонъ послухати єго поучень навѣть и поганскѣ філософы. Імператоръ Константинъ и єго сыни писали до св. Антонія листы, просячи въ него порады.

Однакъ же множество людей, що и на пустынѣ окружало єго, не подобалося смиренному Антонієви. Забезпечивши монастиръ и поблагословивши братію, взявъ вонь ізъ собою трохи хлѣба и пішовъ въ глубину пустынї. Тамъ устроивъ собѣ келію и почавъ жити самъ посѣщаючи леколи свїй монастиръ.

Одъ монаховъ вонъ довѣдався про ересь Арія и постановивъ самъ отправитися въ Александрію, щоби побороти науки Арія. Въ Александрії народъ знаючи его святе житя, окружавъ его численно цѣлыми днями. Тамъ вонъ совершивъ много чудесъ и навернувъ до Христовоѣ вѣры много поганъ.

Отправившись опѣсля назадъ въ пустыню, провадивъ вонъ свою послѣднѣ днѣ въ молитвахъ и постахъ. Упокоився сей великий святый въ глубокой старости въ 104 роцѣ своего житя.

Мѣсячне намѣреня на мѣсяцъ Януаръ.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Спасеня Росіѣ особливо єю молодежи.

Всѣ вже знають дуже добре, що въ Росії запанувавъ комунізмъ и до якого спустошеня вонъ довѣвъ той богатий край.

Комунизмъ въ Росії нищить людей не лише матеріально, але такожъ и то въ особливий спосѣбъ морально. Люде въ Росії не мають кусника хлѣба. Всѣ рѣчи найконечнѣйшѣ можно дѣстати лише на цедулку. Теперь поодбирали людямъ всю землю и то повыганяли изъ власныхъ хать и женуть якъ худобину на чуже поле для чужихъ заробляти. Десь недавно прийшла зъ Росії рыба въ ладѣ, а на ладѣ бѣдный роботникъ написавъ: „Вамъ рыбу посылаємо а сами зъ голоду зди хаемо.“ Така то нужда матеріяльна.

Душевну нужду не можно нѣ первомъ списати, нѣ словомъ выскказати. Чисте пекло! Панованя самого сатаны! Позамыкано церкви, позабирено звони, священиковъ порострѣлювано. Знесено подружа, вѣдрано дѣти вѣдь матерей. И бѣднѣ дѣти вyrостаюти наче дикѣ звѣрѣ. И такихъ бездомныхъ дѣтей въ 1923 було 7,000.000 (сѣмъ міліоновъ). Они бувають по каналахъ, старыхъ поваленыхъ домахъ. Тому що мусять щось ъсти, то громадами нападаюти на людей и рабують ихъ. Коли хто хоче боронитися вѣдь нихъ, кусаюти, а вкушеня тыхъ бѣдныхъ дѣтваковъ заразливе якъ збѣшеного пса. Сами они цѣлѣ бруднѣ, вонючѣ и завошивленѣ.

Комунистичний урядъ незнаючи, що зъ ними робити, каже робити на нихъ облавы и вѣдовлювати та выгублювати. Одного разу полѣція наловила въ зимѣ коло 11.690 такихъ дѣтей — розбишаковъ вѣдь 10—16 лѣтъ. Заладували въ неогрѣтѣ залѣзничѣ товаровъ вагони и висили на Сибірь. Розумѣється, що дѣти заки тамъ доѣхали до одного позамерзали въ вагонахъ. Така доля дѣтей!

Урядъ такожъ де не-де засновавъ для дѣтей приюты. Але и тамъ не лѣпше. Прийшовъ до такого приюту одинъ инспекторъ и не повѣривъ своимъ очамъ. Дѣти голѣ, въ комнатахъ гріше якъ у хлѣвѣ, подлога повна нечистоты, дѣти худѣ, якъ смерть и зараженѣ рѣжними хворотами. Дѣти куряте цигаретки, буються проклинають, не честують управителя, цѣлыми мѣсяцями не мыються. А якъ

поганѣ грѣхи межи ними вѣдяться, то и згадовати тутъ не лицює. До такоѣ то пропастій довѣвъ той народъ нещасный комунизмъ.. Та однакъ христіянска любовь и милосердя вѣмагаютъ, щобы мы єму помогали. Немаємо змоги чимъ іншимъ, то содай молитвою. Давъ бы Богъ, щобы часъ такого страшного горя скоро минувъ!

Мѣсячнѣ намѣреня на 1931 рокъ.

Януарій: Спасення Росії особливо всеѣ еї молодежи.

Фебруарій: Охорона и выдержаня высокошкольної молодежи въ католицкихъ народахъ.

Мартъ: Католицка Акція.

Апрель: Справедливость и миръ между народами.

Май: Апостолатъ моря.

Юній: Серце Іисуса царь и осередок всѣхъ сердецъ.

Юлій: Большевицка небеспека.

Августъ: Святкованя недѣлѣ.

Септемберъ: Обясненя христіянскої науки.

Окtoberъ: Щобы вѣрники набожно и свято слухали Службы Божої.

Новемберъ Познаня святого Духа и Его почитаня.

Децемберъ: Усуненя небеспекъ кина.

Чому треба почитати Господа Бога.

Звычайно почитаеме людей, котрѣ якимъ будь способомъ насы перевысшають. Такъ, примѣромъ, вѣддаємо честь и пошану президентови державы, епископамъ и рѣжнымъ достойникамъ. Вѣддаємо честь людямъ, що вславилися ци то своею ученостю, ци то своею хоробростю и добротою.

Коли такъ поступаємо зъ людьми то оскілько бôльше чести и пошаны мы довжнѣ вѣдавати Найвищому Панови, Цареви всѣхъ царей, безконечно могутнѣйшому, мудрѣйшому и лѣпшому, вѣдь усѣхъ людей, а навѣть вѣдь усѣхъ людей разомъ.

Зважмо хочь бы таку Божу всемогучост. Всѣ царѣ земскѣ, всѣ володѣтель, посѣдають ледвы якийсь клаптикъ землѣ и ихъ слухаютъ часомъ многѣ народы, але все таки не всѣ. И такъ нынѣ найбoльша держава (Англія), яка єсть тутъ на земли, не обиймає и половку всѣхъ людей на земськoй кулѣ. Такъ отже власть людей має свої граници, а власть Божа нѣ. Господь Богъ росказує не лише на землѣ, де мы живемо, але такожъ и звѣздамъ и небеснымъ просторамъ. И якъ каже Псалмистъ: „Небеса розповѣдають Божу славу, а дѣла Єго рукъ звѣщає небесный звѣдъ.“ А та земля, зъ усѣми єї жителями се лише, якъ капля воды въ морю, въ поровна-

ю до всего свѣта. Коли є дуже велика розлука межи звичайнимъ старостомъ и президентомъ державы, то яка то велика розлука мусить бути межи чоловѣкомъ и Богомъ и тымъ самымъ яка то велика честь належиться Господу Богу.

Въ конци належить Господу найвища честь, бо вѣдь никого такъ не залежимо якъ вѣдь Г. Бога. Вѣдь Бога маємо душу и тѣло, вѣдь Него маємо очи, якими позираємо на свѣтъ, уста, якими говоримо, руки, якими заробляємо на хлѣбъ насущный, вѣдь Бога, однімъ словомъ залежить наше добро и дочасне и вѣчне. Безъ Бога нась бы и на свѣтѣ не було, божъ Вонъ нась сотворивъ. Безъ Бога мы бы не могли жити, бо якъ забере намъ пожизу, то згинемо, забере намъ житя, то вмремо.

Тому слушно каже св. Йоанъ въ вѣткр. 4, 11: „Достойный Ты Еси Господи Боже нашъ, приняти славу честь и силу. Бо Ты сотворивъ усъ рѣчи и для Твоєї волї були и сотворені є“.

Если бы наша служница такъ обходилася зъ нами, якъ мы обходимося зъ Богомъ, то мы ань за мъсяцъ не стерпѣли бы съ у себе,

В. Фаберъ.

Божа вѣчність.

368 р. навѣстило мѣстечко Нѣкею тяжке трясеня землї. Зъ многихъ будинкѣвъ лишилась одна руина, підъ розвалищами лежали тисячѣ людскихъ трупівъ... Коли Кесарій, братъ св. Григорія зъ Назіянзу, побачивъ тѣ румовища, якийсь жахъ обнявъ его и вонъ закликавъ: „Геть одъ мене марний свѣте; я хочу найти собѣ таку домовку, що нѣколи не завалиться и вѣчно стоялбы непохитно.“ И одъ сеѧ поры навернувся вонъ цѣлковито до Бога.

„Я хочу найти собѣ таку домовку, що нѣколи незапалабыся и вѣчно стояла непохитно“ сказавъ той мужъ. Ци вы знаете такожъ ту домовку? Що прийде, всѣ, я и вы, хочъ не-хочъ увыйдемо въ ту домовку, що зветься „вѣчність“. Є є такожъ хтось поклавъ и той хто є поклавъ, є споконвѣчный Богъ, що не має початку нѣ конця.

Тяжко воно приходиться намъ зрозумѣти те слово „вѣчный.“ Думай якъ хочъ, та все таки не зрозумѣшъ и не збагнешъ якъ слѣдъ, Божоѣ вѣчности; все те, зъ чимъ мы прирѣвняли бы є, по-зостане только слабонькимъ собѣ образомъ, а не самою вѣчностю. Якразъ Богъ не бувбы „Богомъ“ и не бувбы вже споконвѣчный, якъ що мы змогли бы се збагнути.

Чимъ слабше и не значе є якесь ество, тымъ мѣзернѣйшѣ и скороминущѣ є его дѣла. И навпаки. Чимъ звершенїйше ество, тымъ звершенїйшѣ єго дѣла. Звѣдсѣ бо: який панъ, такий крамъ. Тому й не диво що дѣла, якъ вже самъ мають майже вѣчну тrvivalostъ, можуть бути дѣломъ, творивомъ только такого мистця, який є самою

вѣчнѣстю. Людина легкого житя присягає на вѣчну любовь и вѣчну вѣрнѣсть, але ледве mine одинъ только рокъ, вѣчна любовь и вѣрнѣсть уже кончается. Инженеръ ставить каблуки й склепѣнья, здигає трывкѣ будовлѣ такъ смѣливо й зручно, що мы ажъ здрѣгаемося надъ смѣливостю его пляну та выгадливою творчостю его ума. Ба щожъ? Mine колька столѣть, нехай и одне тысячлѣтя, а тутъ уже й слѣду нема зъ тыхъ величныхъ склепѣнь, самже мистець у порохъ розпався... Те, що выдавалося незнищимымъ и неминуцімъ, нашло свой конець!

Де дѣлися тѣ могучѣ державы, що въ своїхъ межахъ замыкали ввесь, знаній тодѣ свѣтъ? Колись они повстали, иснували, якихъ колька столѣть, згодомъ-поволи минулися; сегодня історія знає лише ихъ назвы, а часто не вмѣє навѣть сказати, де они були. Або возьмемъ въ руки мѣрило та звернѣмъ єго генъ до высоты збрѣ и въ безднѣ глубини. До чого дойдемо? До мѣръ и чиселъ, що викличуть у насъ заворотъ головы! Наче іскорка впало Боже слово: „най станеться“, і вже безличъ космѣчныхъ свѣтобъ кружляє въ зорянихъ просторахъ. Є сонця 33 міліоновъ разы бôльшѣ нѣжъ наше сонечко, якихъ свѣтло потребує міліоновъ роковъ, щоби дойти до нашої землї. Цижъ се не є числа майже ровнѣ вѣчности? А однакъ! На мѣрилѣ Вѣчного се не робить анѣ одного міліметра, нѣ одної секунди на Єго годиннику. И ще одно слово: „Най зберуться води на одному мѣсцѣ“ — і вже захвилювали буруны и філѣ океановъ. И диви! Вже тысячѣ лѣтъ мѣрить богата въ засобы людина глубини моря, а проте ще днесъ не змѣренѣ найглубшѣ мѣсця. О великий Боже! На що менѣ, слабенькой людинѣ, поглянути ще, аби зрозумѣти, що ты вѣчный въ своїмъ бутю! Колибы кожного тысячилѣття зачерпнулобыся чарку воды зъ океану, сколько то міліоновъ тысячилѣтъ потривалобы, поки море сталобы вычерпане! Колибы ко, жного тысячилѣття погасла одна однисенька збрка на небосклонѣахъ, сколько то довгихъ тысячилѣтъ треба булобы, щобъ усѣ зорѣ погасли! Аproto тѣ тѣла, хоть якъ довгѣ, нѣ роблять нѣ хвилинки на годиннику Вѣчного. О вѣчності, яка ты незглубима!

Богъ є вѣчный, т. зн. Вонъ усе бувъ, є и буде; Вонъ не має початку нѣ конця.

Все на свѣтѣ має свій початокъ: рослини, звѣрія, люде — ввесь свѣтъ. Одне ество спричинює друге н. пр. одна людина родиться одѣ другої. Одинъ лише Богъ не має передъ собою ества; Вонъ є перше ество въ бутю — перша причина свѣта: „Першъ, заки горы стали и сотворена була земля та вселенна и одѣ вѣка и до вѣка Ты є,“ каже Псалмопѣвець (Пс. 89, 2).

Все такої має свій конець, могучѣ державы и народы минулися та слѣдь по нихъ пропавъ, мы самѣ поживемо • двадцять, сорокъ, най сто лѣтъ, а таки и насъ не стане. Весь свѣтъ минется, говорить Спаситель „небо и земля минуться“ (Мат. 24, 35.) только Богъ житиме по вѣки, нѣколи въ будучинѣ не перестане істнувати. „Азъ єсмъ той, что єсмъ“ — каже Господь (2 Мойс. 3, 14): Такъ, у Бога нема часу, нема лѣтъ, є безнастанна теперїшність — вѣчніе

днесь. Поглянувши кругомъ себе, спостерѣгаємо мы, що все земске змѣняється. Ростины и звѣрят ростуть и загибають. И людина. ро-стѣ. Зъ немочноѣ дѣтины стає молодцемъ, а потомъ мужчиною. Пôсля якогось часу стає старѣтися. Волося сивѣє и ось маєшь ста-рењкого дѣда. Ще якийсь часочекъ и бôнъ иде въ могилу. Зъ то-го бачимо, що кожде ество змѣняється або черезъ те, що щось тра-тить, або щось набуває. Не такъ воно въ Бога. Бôнъ є незмѣнний. У Него нѣщо не починається, що вже небулюбъ и нѣчого въ Немъ не перестає. Все въ Нему є одъ вѣковъ и на вѣки. Каже св. Пи-сьмо: „У Бога нема перемѣни, анъ тѣни змѣни“. (Як. 1, 17.)

Розважаючи Божу вѣчностъ, не забуваймо, що мы маємо без-смертну душу та що пôсля сего житя жде нась вѣчностъ — щасли-ва або нещаслива. Се залежить одъ того, якъ служитимемо Госпо-ду Богу. Памятаймо однакъ... що нѣщо земскаго и минущаго не въ силь нась ущасливити; нѣ маєтки, нѣ краса, нѣ почести. Те все порохъ, що его вѣтеръ розносить. Тôлько одинъ Богъ — наша на-дѣя, бо Єго „задумы сповняються и Єго воля дѣється“ (Ис. 46, 10). Мы богато терпимо и страдаемо. Горе и бѣда пригнѣтає нашъ села, ввесь нашъ край. Одначе крѣпѣмся духомъ и тою думкою, що Господь є въ силѣ заплатити намъ гойно, ажъ надто. Бо — гово-рить Тома Кемпійскаго — „прииде одна така година, коли скончит-ся ввесь трудъ и клобутъ. Смерть щезне и настане спасеня, роскoshъ, безъ усякоѣ непевности, середъ блаженыхъ радошней, милого и свѣтлого товариства“.

НОВОСТИ

Католицкий мѣжнародный тыжденъ въ Женевѣ. Въ часъ засѣданя Лиги Народовъ, уря-дили швайцарскѣ католики такъ званый мѣжнародный тыжденъ въ Женевѣ, щобъ дати въ сей способъ нагоду членамъ Лиги познакомитись зъ розвоемъ ка-толицкої Церкви. Бесѣдниковъ було богато и то зъ найвишихъ верствъ суспольности. Про фран-цузский католицизмъ вѣтчавъ рефератъ Епископъ Преосвящен-ный Бодрѣлартъ, про католи-цизмъ англійский выголосивъ промову славный писатель Ф. Шѣдъ, про католицизмъ въ Сѣ-

верн旣 Америцѣ говоривъ Епи-скопъ Ноль, про католицизмъ въ Нѣмеччинѣ реферувавъ о. Пшивара, священникъ зъ Това-риства Исусового, а про станъ Церкви въ Росіѣ говоривъ проф. Маклаковъ. Всѣ тромовцѣ ствер-дили одноголосно великий зростъ навернень до кат. Церкви вбѣдъ хвилѣ законченя свѣтого вой-ны. Въ Англіѣ є теперъ рокъ-рочно одъ 12.000 до 15.000 на-вернень. А въ Росіѣ, казавъ Маклаковъ, мимо страшного пе-реселювання вѣры большевика-ми, охрещує своихъ дѣтей звижъ 60% христіянского населеня и

родичѣ стараются тамъ о належ-
не выхованія своего потомства.

Булгарія выжидает явного на-
верненія своего короля Бориса.
Бездротна депеша, яка въ сихъ
дняхъ наспѣла эъ Булгаріѣ до
Нью-Йоркъ Таймсу, звѣдомляє,
що булгарскій король Борисъ,
який недавно оженився эъ ита-
лійською принцессою Джован-
ною католичкою, самъ потайки
ставъ католикомъ и выжидает до-
гдноѣ хвилѣ, щобъ свое навер-
ненія явно народови оголосити.
— Король Борисъ походитъ эъ
католицкоѣ родины и бувъ въ
католицкѣй церкви охрещеный.
Отець Бориса бувъ болгарскій
король Фердинандъ, вѣдавъ є-
го ще малою дѣтиною на выхо-
ванія державной булгарской пра-
вославной церкви, за щобъ явно
выключенный эъ католицкоѣ Цер-
кви и ажъ передъ самою смер-
тю навернувшись.

Вѣднайшли частину трону
Папы Григорія VII. Въ часъ
перебудовуванія одної церкви
въ Салерно, Вѣднайшли робот-
ники колька частинъ эъ трону
Папы Григорія VII., який въ
исторіѣ славный эъ того, що є-
му въ мѣстѣ Каноссѣ покорив-
ся цѣсарь Генрикъ IV.

Зновъ пробуждається грец-
кий фанатизмъ. Грецка влада-
леды, що ухилилася вѣдь тур-
ецкого бука, а вже другихъ
бересь букомъ бити и проганяє
католиковъ зъ своєї державы.
Не допускає имъ для своихъ
дѣтей построювати католицкѣ
школы и заборонює гр. католиц-
кимъ священникамъ уживати
при богослуженю сходныхъ цер-
ковныхъ ризъ и ходити въ та-
кихъ рясахъ, якъ носять право-
славнѣ священники. Причиною

сего переслѣдуванія є велика
ненависть православ. митропо-
литы зъ Атенъ до всего, що є
католицьке. Вѣнъ до того пере-
слѣдуванія вѣчно накликує грець-
кий урядъ.

Прага домагається однако-
выхъ приписовъ єзды самохода-
ми въ цѣлой Европѣ. На засѣ-
даню пражскоѣ мѣськоѣ, рады
порѣшили раднѣ, возврати чехо-
 словацький урядъ, щобы скли-
кавъ до Праги особныхъ вѣд-
поручниковъ эъ усѣхъ европей-
ськихъ державъ, щобы вони
спольно установили приписы єз-
ды автомобѣлями по всѣхъ сель-
скихъ и мѣськихъ дорогахъ въ
цѣлой Европѣ. Кажуть, що че-
резъ унормованія и черезъ уод-
ностайненя сихъ приписовъ, о-
стережутсь такъ подорожнѣ
якъ и пѣшоходы вѣдь неодныхъ
нешастій. Ну, тай се почаси-
й правда.

Великий зростъ католицкихъ
вѣнчань въ Италіѣ. „Агентія ді
Рима“ подає, що вѣдь
хвилѣ пôдписання конкордату меж-
ду Святѣйшою Столицею, є и-
талійскою державою, 97% вѣн-
чань одбулося въ католицкихъ
церквахъ. Лишь 3% сопружъ
въ томъ часѣ було цивильнихъ.
Се гарный обявъ!

Католицка Організація мо-
лодежи въ Италіѣ въ двохъ о-
станныхъ рокахъ численно зро-
сла и дуже гарно розвинулася.
Протягомъ сихъ роковъ засно-
вано 795 новихъ кружківъ. Чи-
сло членовъ пôднеслося о якихъ
50.000 бôльше, такъ що дальше
ихъ число виносить кругло
140.000. Въ 1928 року було
80.000 кандидатовъ нынѣ ихъ
єсть 102.000. Ся організація вы-
дає два мѣсячники и двотижнев-

ники. Тутъ и есть причина великоѣ силы Церкви въ Италіѣ.

Папский часопись „Оссерваторе Романо“ подавъ вытяги изъ книжки ческого историка Фухса „Модерна папска политика“, котру называє гарнымъ прикладомъ правдивого апостолату мірянъ. Межи иншими влучными заввагали сего историка суть съ слова: „Задача Церкви полягає въ томъ, щобы ратувати людскѣ душѣ, не занедбуючи и ихъ земскѣ добра. Черезъ ихъ розумне вживаня и справедливе урегульованя, Церква рѣвночасно боронить и вѣчнѣ интересы.“

Евхаристійный конгресъ въ 1932роцѣ одбудеться въ Польщѣ. Папа вже выдавъ письмо въ той справѣ.

Въ Празѣ повстала католицка установа контролѣ пресы. Всѣ пресовѣ краевѣ органы и заграничнѣ, що найголовнѣйшѣ будуть совѣтно дослѣджуванї, ци они здергують свої напады проти церкви чи нѣ. Для обороны Церкви въ установѣ утвориться одвѣтнѣ вѣддѣлы. Доконтрольноѣ комисії належать визначнѣ правники и теологи.

Якобитскѣ епископы навернулися до католицкѣ Церкви. Въ Малябарѣ въ Азії живе 400.000 якобитовъ. Они були 400 роковъ въ схизмѣ, теперъ недавно вернуло на лоно католиц-

коѣ Церкви кѣлькохъ епископовъ. За ними много монаховъ и монахинь. Всѣ они задержать свої достоинства и уряды.

Сіямский князь (Сіамъ есть у Азії) вѣдвѣдавъ св. Отця. Сіамъ есть королевствомъ, котре має 10.000000 міліоновъ людей а просторомъ таке велике якъ три нашѣ республики. Христіянска вѣра теперъ щойно зачиняється приймати. Салезіяни теперъ тамъ працюють. Про приходъ іншихъ місіонаріовъ говоривъ Сіямский князь Дамронгъ зъ св Отцемъ. То все заповѣдає гарну будучнѣсть для Церкви въ томъ краю.

Станъ церквей въ Римѣ. Мѣсто Римъ має коло 400 церквей и каплиць. По офіціяльнимъ данимъ губернаторомъ Риму вѣдь 1870 р. выбудовано 18 церквей и каплиць.

Нова секта приклонниківъ сатаны. У Варшавѣ выкрыла пользія секту, що вѣдправляла богохульнѣ богослуженя на честь діявола. До сеї секты належали переважно молодѣ студенты, якѣ уряджували свої набоженства виключно лише для того, щобы середъ нихъ могли вѣдаватися огиднїй розпустѣ.

Въ Грацу померъ славный проф. хеміѣ д-ръ Прегль въ 61 р. житя. Прегль положивъ великѣ заслуги въ області микрохемії.

Зъ нагоды Нового року и святъ Рождества Христового, своимъ читателямъ и приятелямъ обильныхъ Божихъ благодатей желаємо.

„Благовѣстникъ“.

Вже появився! КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА НА 1931 ГОДЪ.

Знаный вже Русинамъ цвлои Подкарпатской Руси и Словенска.

Знаный всяди, где читають

„Благовѣстника“. Зна-

ный красnymъ со-

держаніемъ зъ

поперед-

ныхъ го-

довъ

БЛАГОВѢСТНИКА

вже
готовый,

Богатый змѣс-

томъ, зъ красны-

ми образками дае на-
уки и горады для людей

каждого вѣку и стану, по правдѣ

своимъ змѣстомъ стане милымъ прі-

ятелемъ и дороговказомъ на цѣлый годъ

Помимо свого цѣнного содержанія Календарь Благовѣстника даже дешевый, стоить лишь 4 Кч. Зъ почтою 4·80 Кч., бо хоче быти въ каждой и найхудобнѣйшой хижѣ.

Заказуйте скоро Календарь Благовѣстника доки не распроданый, читайте и другимъ давайте.

При замовленіяхъ адресуйте:

Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородъ

Раковци ул. 54.

Высылається лишъ за готовіи гроши.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручаетъ слѣдующіи книжки:

ПОЛНЫЙ ТРЕБНИКЪ (печатаный въ Жовквѣ). Обнимаетъ 899 ст.

Находится въ немъ въ съ чотыри части: I. Таинства, II. Освященія III. Благословенія, IV. Моленія на всяку потребу. Двойный друкъ: чорный и червонный. Фор дуже додгдній. Ясный переглядъ, буквы читкъ, выразнѣ.

Оправленый въ полотно 130, въ кожу 150 Кч, почтове 5 Кч.
ЧИНЪ ТАЙНЫ КРЕЩЕНІЯ И МИРОПОМІЗАНІЯ. Цѣна 5 Кч.,
зъ почтою 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ ЕХІРУЖЕСТВА. Стоить 5 Кч. зъ почтовою
засыл. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ ЕЛЕОНОМІЗАНІЯ. Стоить 5, зъ почт. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ПІРЯСТИЯ И ПОГРЕБЕНІЯ МІРСКИХЪ ЧЕЛОВѢКЪ
Цѣна 10 Кч. зъ почтовою засыл. 10·80 Кч.

ОУТРЕННЯ И БЕЧЕРНЯ ЧИСТЬ I. Содержаніе: Служба всѣхъ
праздниковъ Подвижныхъ: Служба Октоиха въ недѣлю; Служба обща
Святымъ; Евангелія вѣскрееніи и Стихиры Евангелскѣ; Пѣснь умили-
тельна; Пасхалія и Мѣсяцословъ. — Книжка переплетена въ полотно.

Стоить 50 Кч, зъ почтою 54 Кч

ОУТРЕННЯ И БЕЧЕРНЯ ЧИСТЬ II. Содержаніе: Служба всѣхъ
праздниковъ неподвижныхъ съ Предъ и Попразденствами въ Недѣлю;
Служба Октоиха въ Недѣлю; Евангелія воскр., и Стихиры Еванг.; Пѣснь уми-
тельна; Пасхалія и Мѣсяцословъ. Книжка переплетена въ полотно.

Стоить 60 Кч, зъ почтою 64 Кч.

СЛУЖБЯ ЦЯРЫ ХРІСТА съ цѣльмъ Канономъ, стоитъ 2·50 Кч,
съ почтою 3·10 Кч.

СЛУЖБЯ НАЙСК. СЕРДЦЯ ІІСУСА. а) малый форматъ 3 Кч,
съ почтою 3·60 Кч; б) великий форматъ (съ цѣльмъ Кано-
номъ) 5 Кч, съ почтою 5·60 Кч.

„ЧАСОСЛОВЪ“ (Ерейскій молитвословъ) переплетеный въ по-
лотно 50 Кч, перепл. въ кожу съ золоченымъ обрѣзомъ 80
Кч, зъ почтою (поруч.) 84 Кч.

ІПОСТОЛЫ И ЕВАНГЕЛИЯ на недѣли и праздники святої гр.
каєолицкої Церкви. Малій форматъ; книжка переплетена въ
полотно стоитъ 20 Кч, зъ почтою 21·50 Кч.

ОУМОЛЕНІЕ КЪ ПРЕСВЯТОЙ ЄХІЯРІСТІІ (супликація) зъ
нотами. Цѣна 50 гелл., зъ почтовою засылкою 70 гелл.

ЧИЛТИРЫ (безъ величаній). Стор. 296. Книжка оправлена въ
полотно стоитъ 22 Кч, зъ почтою 23 Кч.

ІКЛЮИСТНИКЪ Стоить 27 Кч, зъ почтою 28·30 Кч.

НОВЫЙ ЗАБѢТЬ обіймаючий 4 Евангелія, дѣянія Апостолскѣ, посланія
и откровеніе св. Іоанна, въ языцѣ церковнославянскомъ въ переводомъ
на народну мову о. Дра Александра Бачинскаго

Книга переплетена въ полотно стоитъ 60 Кч. зъ почт. 65 Кч.
НОВЫЙ ЗАБѢТЬ 4 Евангелія въ языцѣ церковно-славянскомъ
Стоить 20 Кч. зъ почтою 21·30 Кч.